

Царьтъ, възкаченъ на конь, тръгна къмъ града Свищовъ, поздравяйки съ побѣда нареденитѣ по пѣтя полкове отъ VIII корпусъ, който бѣше честитѣ първи да стѣпи на неприятелската земя. Въ Свищовъ Царьтъ бѣ посрѣщнатъ съ неописуемъ възторгъ отъ освободенитѣ българи на чело на духовенството при неумълкващъ кликъ „ура“ и „да живѣе Царьтъ-Освободителъ“! Женитѣ и дѣцата посипаха пѣтя съ цвѣтя, старцитѣ плакаха отъ умиление, цѣлуваха стрemenата и нозѣтъ на Царя. А той смирево цѣлуна кръста, държанъ отъ свещеникъ и потегли направо въ църквата, гдѣто бѣше отслуженъ молебень.

Слѣдъ прѣгледа на аванпоститѣ, разположени на западъ отъ града, на войскитѣ и мѣстността, прие почетнитѣ жители и старци. Чувствата, що възнуваха въ тоя моментъ честититѣ българи, обрнати съ погледа си къмъ Царя-Освободителя на българското отечество, ярко се рисуватъ отъ поета въ слѣднитѣ стихове :

Лѣя се, Дунаве славянски,*

Въ тия прѣлестни хълми,

Лѣя се ти, потокъ гигантски,

Лѣя се радостно шуми!

Ти отъ вѣкове тукъ стенишь,

Съ кръвъ и сълзи сѣ залянь

Шумишь, пляскашь и се пѣишь

Като свързанъ великанъ.

Колко скърби сж мръщили

Твойто кждраво чело;

Колко жертви сж покрили

Твойто, Дунаве, легло!

* И. Вазовъ, — Царьтъ въ Свищовъ.